

Simultanstiftelsens Form i Tilfælde, hvor dens Princip ikke passer, nemlig ved at lokke en ganske tilfældig sammenskrabet større Kreds, der ikke er i Stand til at fælde nogen begrundet Dom om Foretagendet, til at være med som »samtidige Stiftere«. Man indvende ikke, at slige Tilfælde alene ville høre hjemme i Tankens Verden. Underhaandsindbydelser til vide Kredse have allerede tidligere hos os, om end oftest uden urene Bihensigter, været benyttede i saa stort Omfang, at Forsøg paa ad denne Vej at omgaa en Aktielovs Bestemmelser om Offentliggørelse af Prospekt sikkert ikke vilde lade vente paa sig. Og Faren vil i saa Fald være saa meget større, som man sikkert vil henvende sig udelukkende eller fortrinsvis til Personer, der antages ikke at ville øve synderlig Kritik, idet de forudsættes at være lettroende eller at ville føle sig smigrede ved at skulle være Medstiftere af et »betydningsfuldt nationalt Foretagende« eller lignende.

Den eneste Maade, paa hvilken Lovgivningen kan ordne Forholdet, naar den vil skabe den af et offentligt Prospekt betingede Garanti uden at gribe for stærkt ind i saadanne Tilfælde, hvor der ikke er Trang til denne Form af Offentlighed, bliver da sikkert den: som almindelig Regel at fordre Offentliggørelse af Prospekt, hvilket i de fleste andre Love kun kræves ved Successivstiftelsen, og at opstille en begrænset Undtagelse derfra for de Tilfælde, hvor den hele Akt maa antages at have en mere privat Karakter. Da Lovgivningen selvfølgelig ikke kan betinge denne Undtagelsesstilling af Tilstedeværelsen af særlige personlige Kvalifikationer, kan Begrænsningen kun søges i Maksimumstallet for de Personer, der ved Stiftelsen overtage hele Aktiekapitalen. Dette har nærværende Udkast gjort i § 13. Naar Tallet der er sat til femten, er der selvfølgelig nogen Vilkaarlighed deri. De afgørende Hensyn ved Fastsættelsen af Antallet har, som det fremgaar af det ovenfor anførte, været paa den ene Side saa vidt muligt at hindre, at denne Vej benyttes til at inddrage et egentligt Publikum i Foretagender, hvis Forhold der ikke gives Offentligheden en Forhaandsadgang til at beskæftige sig med, og paa den anden Side ikke at spærre denne Vej i noget Tilfælde, hvor et berettiget Arvedelingshensyn eller lignende gør det naturligt og forsvarligt at benytte den. Klart er det imidlertid, at der, af Hensyn til mulige senere Erhververe af Aktierne, ved Benyttelsen af denne Vej trænges til en Garanti af lignende Art som den i det norske Udkasts § 23 opstillede. Denne er søgt givet i Udkastets § 14, hvorom nærmere nedenfor.

Det System, hvorpaa Forslagets Stiftelsesregler hvile, kan da kortelig karakteriseres saaledes: Fordringerne i Henseende til Offentlighed ere — uden Distinktion mellem Simultanstiftelse og Successivstiftelse — i det væsentlige fælles for alle Tilfælde. Kun hvor en ganske snæver Kreds af Personer overtager hele Aktiekapitalen, finder en Lempelse Sted, som dog kun gælder for disse indbyrdes og ikke overfor andre, der senere erhverve Aktier i Selskabet.

Hvad nu angaar selve de Fordringer, som Loven af Hensyn til Aktietegnerne og til Dels tillige af Hensyn til Kreditorerne bør opstille, er der Grund til at sondre. Nogle Fordringer gælde ubetinget, andre kunne, som bemærket, lempes i visse Undtagelsestilfælde.

Som en Fordring, der bør opstilles som ufravigelig, maa først nævnes: Oprettelse af skriftlig Kontrakt angaaende Stiftelsen, indeholdende Afgørelse af alle Hovedpunkter Stiftelsen og det fremtidige Retsforhold vedrørende, se Udkastets § 4, om hvis Enkeltheder nedenfor ved Bemærkningerne til de enkelte Paragrafer. I nogle Love, saaledes i den tyske (§ 182 ff.), den svenske (§ 8) og den italienske